

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO (LETO) XXXII. (26)

No. (Štev.) 27

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

5. julija 1973

Komunisti se niso spremenili

Četudi živimo v izseljenstvu in so že minila desetletja, odkar smo zapustili domovino, nismo ostali do nje brezbržni. Ne prva naša generacija, niti naslednje! Vztrajno tudi spremljamo življenje Slovencev na Koroškem in slovenskem Primorju. Saj to je naravno. Vsi smo člani slovenske narodne družine.

Boj zamejskih Slovencev za ohranitev in rast slovenstva ima mnogo skupnega z našim delom v izseljenstvu, ko si prizadevamo, da bo živelo slovenstvo — verjetno v novih oblikah — tudi v bodočih generacijah.

Poleg tega, da je med nami izseljenci in zamejskimi Slovenci precej skupnega, sta vendar dve pomembni razliki: Zamejski Slovenci živijo na slovenski zemlji, ki je ostala zunaj meja matične domovine. Mi pa živimo in delamo na neslovenski zemlji, daleč od matične domovine. Druga razlika je, da se morajo zamejski Slovenci za svoje narodne pravice boriti in to trdo boriti. Hočejo jih prisiliti, da bi postali Nemci oziroma Italijani. Mi pa smo povsem svobodni in nam nihče ne krati pravic, da ohranjamo v svobodi slovensko življenje in slovensko tradicijo. To je odvisno od nas samih in od naše zavesti, da pripadamo slovenskemu narodu in spoznanju, da bi bilo nenaravno zatajiti svoje poreklo. To velja tudi za nove generacije, ki so rojene na neslovenskih tleh in so državljani argentinske, ameriške, kanadske ali kake druge države.

Kakor ohranjanje slovenstva v izseljenstvu, ko odrasčajo ali so že odrasle nove generacije, ni enostavno, tako morajo tudi zamejski Slovenci pri boju za svoje pravice delati predvsem z idealizmom, jasnih pogledov in z veliko modrostjo.

Naravno bi bilo, da bi tako zamejski Slovenci kot izseljenci od matične domovine dobivali vso oporo v prizadevanjih za ohranitev slovenstva. Toda v matični domovini vlada komunistični režim z marksistično teorijo o vrednotenju naroda in o njegovi končni usodi.

Nas izseljence jugoslovanski komunistični režim težko prenaša. Naše ustvarjalno delo in ohranjanje slovenske zavesti iz roda v rod sta mu neprijetna in nadležna. Ker pa smo edina svobodna in aktivna opozicija partijskemu totalitarne režimu v domovini, bi nas rad razkrojil in ohromil naše delo. V svobodi vse te poskuse uspešno odbijamo.

Poseben greh pred narodom in zgodovino pa je odnos matične domovine do zamejskih Slovencev. Ponovno smo že poudarili, da slovenski komunisti delijo zamejske Slovence v dveje: vso prednost imajo levičarji, pa naj se imenujejo komunisti, marksisti ali socialisti. Tisti zamejski Slovenci, ki pa branijo le slovenske pravice in zahtevajo enakopravnost z Avstrijo in Italijo, pa ne le da so zastopavljani, ampak jim matična domovina hromi njihovo moč in preprečuje uveljavljanje njih samostojnih nastopov.

To se je zgodilo tudi pri zadnjih deželnih volitvah na Goriškem in Tržaškem, kjer so Slovenci nastopili s samostojno listo „Slovenska skupnost“. Nosilec liste je bil mladi in agilni dr. Štoka, ki je doslej tako uspešno zastopal Slovence v deželnem zboru. Z nestrpnim pričakovanjem smo sledili volilnemu boju. Slovenska skupnost se je vrgla na delo z velikim zanosom, jasnim programom in številnimi požrtvovalnimi mladimi močmi. Šli so v boj z naslonom na slovensko preteklost in geslom: „Brez boja ni zmage“. To je odločno povedal dr. Štoka na proslavi kmetskih puntov 6. maja v štandrežu, ko je med drugim dejal:

„Pet stoletij, od 14. do 19. stoletja, je trajal boj našega kmeta za staro pravdo, to je za njegove pravice, ki mu jih je tuje plemstvo neprestano kratilo. Tej upornosti našega kmeta se moramo zahvaliti, da smo Slovenci skozi stoletja ohranili svoj jezik.“

V nadaljnjem govoru je dejal: „Slovenci smo mlad narod, pa tudi uporen, saj nam v naši zgodovini ni bilo nikdar ničesar darovanega. Vse, kar imamo, je sad naše zavzetosti, na-

PROBLEM TITOVEGA NASLEDSTVA

NAJMANJ TRIJE KANDIDATI

Minulega 25. maja je jugoslovanski komunistični diktator Tito dočkal 81 let. Že sama na sebi ta starost ne dopušča prevelikih naporov zdravemu človeku, toliko manj pa Titu, ki se mu je zadnje mesece zdravje vidno poslabšalo. Japonski zunanji minister, ki je bil pred kratkim v Jugoslaviji, ni bil zaradi Titovih „zdravstvenih problemov“ sprejet pri diktatorju. Japonsko veleposlanstvo je pozneje obavilo, da je Tito „bolehal na pretresu“, ki ga je doživel ob smrti svojega 75-letnega brata Slavka. Prav tako je bil prvi tajnik britanske partije Edward Gierak prisiljen leteti naravnost v Slovenijo, kjer je bil Tito na okrevanju, namesto v Beograd, kakor je bilo prvotno določeno.

Ko je Gierak odšel iz Jugoslavije, se je Tito odločil ostati še naprej v Sloveniji in se ne udeležiti 4. partijske konference, ki jo je nato namesto njega začel in vodil tajnik Izvršnega sveta Stanislav Dolanc. On je tudi, kakor je znano, na konferenci prebral Titovo pismo, v katerem se jugoslovanski diktator oprošča delegatom zaradi svoje odsotnosti.

Titovi ukrepi

Tik predno je marca 1969 na 9. kongresu jugopartije diktator Tito predložil ustanovitev partijskega politbiroja, je v nekem govoru izjavil, da „nekateri med nami ne postajamo mlajši“. Njegova ideja politbiroja (ki ga v Jugoslaviji imenujejo Izvršni svet) je bila sprejeta.

Septembra 1970 je Tito v svojem govoru v Zagrebu znova iznenadil poslušalce z napovedjo, da bo ustanovljeval „neke vrste kolektivno predsedstvo v Jugoslaviji“ v v katerega bodo „vključeni najboljši ljudje iz posameznih republik“. Njihova dolžnost bo nadomeščati ga kot državnega poglavarja ter mu omogočati, da se bo „posvečal drugim zadevam“. Istega dne, se pravi, 21. septembra 1970, ko je Tito objavil svoj predlog o kolektivnem predsedstvu, je beogradska „Ekonomika politika“ na prvi strani natisnila članek z naslovom: Večja je glava, hujši je glavobol.

Ta ugotovitev je bila pravilna, kajti medtem je že več Titovih „najboljših ljudi iz posameznih republik“ bilo počiščenih kot „najslabši ljudje“ ter so jim sledili novi, za katere so potem izjavljali, da so „najboljši“.

Toda problem Titovega nasledstva s tem ni bil rešen. Nasprotno, Titovo še samozavesti, naše odločnosti, naše poštenosti, naše neodoljive želje po miru in po dobrem sosedstvu z bližnjimi narodi.

Obdani od številčno mnogo močnejših sosedov, ki so samovoljno segali po naši zemlji in imovini, smo na njihovo nasilje odgovorili s svojo upornostjo. Dediščina, ki so nam jo zapustili slovenski kmečki puntarji, nam je bila ves čas v oporo, ko smo morali stati na okopih za svoje narodne in socialne pravice.

Slovenska odpornost in upornost v zgodovini je bila tako gonilna sila mladih generacij v tem volilnem boju. Uspeli so. Na listi „Slovenske skupnosti“, katere simbol je bil lipova vejica, je bil dr. Štoka ponovno izvoljen za deželnega odbornika. Boj je prinesel zmago.

Veselo in zadoščenje nad zmago pa so zopet zagrenili slovenski levičarji, ki so — in to bo ukazu iz Ljubljane — volili italijansko komunistično in socialistično stranko. Koliko večji bi bil lahko slovenski uspeh, če bi se vsi slovenski glasovi združili in podprli „Slovensko skupnost“. Kdo naj verjame, da bodo italijanski komunisti in socialisti branili pravice slovenske narodne manjšine.

Kakor so v času druge svetovne vojne Slovincem, ki so se uprli nacizmu in fašizmu tako na Koroškem kot v slovenskem Primorju, komunisti udarili v hrbet in zamenjali narodno zastavo z rdečo, tako delajo še danes, kadar gre za narodne pravice Slovencev v zamejstvu.

revno zdravje in znaki izčrpanosti so se še bolj pokazali, ko je v strahu za partijo zadnje mesece potoval po posameznih republikah in skušal povezovali zrahljano enotnost partije in države, ki preživlja hude udarce tako na notranjem kakor na zunanjem političnem področju. Tako se je zgodilo, da je bil Tito, namesto da bi se „posvečal drugim zadevam“, prisiljen baviti se z notranjimi partijskimi problemi in predvsem notranjimi državnimi, ki postajajo vsak dan težji.

Dasi diktator Tito, kakor kaže, skuša preprečiti ponovitev „Rankovičevega slučaja“, ko je objavil idejo o kolektivnem predsedstvu, pa je v Jugoslaviji malo ljudi, ki bi verjeli v „kolektivne“ rešitve. Kakor je znano, je Tito nekoč javno dolžil Rankoviča za svojega naslednika, pa je le-ta pozneje postal nepočakan zaradi Titovega dolgega življenja. Hotel je izsiliti vprašanje nasledstva, a ga je Tito pognal iz vodstva partije in države julija 1966.

Državno predsedstvo s 23 člani in s Titom na čelu kot dosmrtnim predsednikom je brezbarvno telo, čigar udje avtomatično opravljajo svoje posle ne da bi kakor koli vplivali na politični razvoj. Titov osebnosti kult je premočan.

Tito, ki zavzema vse tri najvažnejše položaje v državi: državno predsedstvo, partijsko predsedstvo in vrhovno vojaško poveljstvo, ni kolektivnemu vodstvu nikdar odstopil vsaj del svoje moči. Nasprotno, celo nekatere posameznike, ki niso imeli v vrhovnem partijskem vodstvu nobenih položajev, kakor npr. generala Ivana Miškovića, je napravil za tako odlične osebnosti, da je s tem povišal večino članov državnega predsedstva in celo partijskega prezidija.

Trije pogoji

Sodeč po vsem, kar se danes dogaja v komunistični Jugoslaviji v zvezi z bojem za Titov nasledstvo, je kazno, da bo moral Titov naslednik (ali nasledniki) imeti naslednje pogoje:

1. vsekakor ne bo smel biti Srb, ker bodo sicer drugi narodi v državi smatrali njegov nastop kot poskus za „še večjo srbsko hegemonijo“;
2. kot ne-Srb bo moral uživati vso srbsko zaslambo; in

3. takšen naslednik bo moral imeti tudi vso zaslambo jugoslovanske vojske.

Trenutno kaže, da bi vse tri pogoje izpolnjeval, dasi mu v partiji zlasti v Zagrebu žagajo tla, za Titom drugi najmočnejši jugoslovanski partijec 63-letni Edvard Kardelj. Iz raznih Titovih izjav in dejanj v zadnjih dveh letih je razvidno, da bi tudi on rad videl Kardelja za svojega naslednika.

Služaj Malenkova v ZSSR (ki ga je Stalin vnaprej določil za svojega naslednika), slušaj Lin Piao na Kitajskem (čigar nasledstvo za Maočetungom so celo vključili v kitajsko ustavo!) in slušaj Rankovića (ki ga je Tito vnaprej določil za svojega naslednika) pa dokazujejo, da nosijo v komunističnih državah ljudje, vnaprej določeni za naslednike karizmatičnih vodij (kakor so Stalin, Mao ali Tito) vrh za drgnjeno okrog vratu. Ti slušaji dokazujejo, da diktatorji, zlasti tisti, katerih moč sloni predvsem na osebnostnem kultu, nimašo posebne sreče pri izbiri svojih naslednikov. V slučaju Jugoslavije pa igra pri tem še veliko vlogo problem večnarodne države, z močnimi sredobežnimi silami.

Partijske čistke v Jugoslaviji v zadnjih dveh letih so bile viden izraz ne samo odstranjevanja za partijo nezaželenih elementov, temveč tudi zakulisnega boja za Titovo nasledstvo.

Zadnje čase v tem boju izstopa tudi ime tajnika Izvršnega sveta, 48-letnega Staneta Dolanca, ki ga tudi omenjajo kot možnega Titovega naslednika. Kakor smo že zgoraj omenili, je Dolanc začel in vodil 4. partijsko konferenco v Beogradu in bral Titovo poslanico. Prav tako je bil potrjen za novo enoletno dobo kot tajnik Izvršnega sveta, dasi je položaj po pravilniku določen za rotacijo.

Contra toda forma de violencia

El presidente de la Conferencia Episcopal Latinoamericana (CELAM), monseñor Eduardo Pironio, obispo de Mar del Plata (Argentina) que participa de la VII Reunión Interamericana de obispos en Río de Janeiro, expresó a los periodistas que la Iglesia “está del lado del hombre, contra los privilegios” y preocupada con el ideal evangélico de “liberación plena de todos los pueblos”.

Agregó el prelado que el problema de los jóvenes latinoamericanos es un problema de carencia. Estima que hay mucha incidencia del problema de la droga, “pero —dijo— eso aún no asumió proporciones tan graves como otros problemas que precisan ser solucionados: el más grave es el de la tentación de la violencia, por fuerza de las presiones de una estructura que origina injusticias”.

Condenando toda forma de violencia afirmó que ésta “nunca viene sola: ella provoca siempre otra violencia: la institucionalizada. Esta, a su vez, causa la violencia armada, desesperada, destructora, quedando en un círculo vicioso de represión”, concluyó el obispo.

Slovenski uspeh na Primorskem

DR. DRAGO ŠTOKA PONOVO IZVOLJEN

Na volitvah, ki so bile v deželi Furlanija Julijska krajina v nedeljo, 17. junija, je samostojna lista „Slovenska skupnost“ ponovno uspeła, in v deželni zbor poslala svojega glavnega kandidata dr. Drago Štoka.

Če pomislimo, da se je od Slovencev, ki so nastopali na italijanskih levičarskih listah, uveljavil kot kandidat komunistične partije edinole dolinski župan Dušan Lovriha (prejel je 3.446 preferenčnih glasov), potem postane samostojni nastop Slovenske liste in njena uveljavitev še bolj pomembna v bodoči politični borbi za pravice slovenske narodnosti v Italiji.

Slovenska skupnost je nastopila v dveh volilnih okrožjih: v tržaškem in goriškem. V prvem je prejela 7.191 glasov, v drugem 2.989 glasov, skupaj 10.180 ali 1.3%. Z ozirom na prejšnje volitve leta 1968 je rahlo nazadovala, saj je v tržaškem prejela 7.816 glasov, v goriškem pa 3.025, skupaj torej 10.841 glasov ali 1.4%. Osip je torej 625 glasov. Starejši umirajo, mladih pa ni, da bi jih nadomestili. V tem oziru vabijo pričujoče številke k resnemu razmišljanju.

Ostali rezultati

Kot najmočnejša sila je znova izšla iz volitev Krščanska demokracija, čeprav nekaj oslabiljena, saj si je osvojila le 26 sedežev namesto prejšnjih 29. Prejela je 315.199 glasov (pred petimi leti 344.055, v odstotkih 39.7% (leta 1968 44.9%). V tržaškem okrožju je zanj glasovalo 66.373 volilcev, v goriškem pa 37.309.

Druga najbolj močna politična sila v deželi so komunisti. Prejeli so 13 sedežev; prej so jih imeli 12. Nekoliko

Tretji partijec, ki ga tudi omenjajo za možnega Titovega naslednika pa je 59-letni Črnogorec Veljko Vlahović. Ker pa dvomijo, da bi mogel dobiti dovolj zaslambe med Srbi, se bo moral Vlahović tudi po Titovem odhodu zadovoljiti z drugim mestom v vodstvu partije.

Po-Titova doba se je začela

Ti trije partijci seveda niso edina Titova izbira za nasledstvo. Nihče tudi ne more prerokovati, da se bo Titu posrečilo izbrati zadovoljivega naslednika odn. če bo sploh katerega dokončno določil. Nadaljnji razvoj bo vsekakor v veliki meri odvisen od notranjega položaja v državi v trenutku, ko bo Tito izginil z domače in svetovne pozornice. Ker Tito že sedaj opušta vrsto držav-

so se okrepili na račun socialistične stranke proletarske enotnosti (PSI-UP), ki je ni več in je svoje glasove usmerila zlasti proti komunistom. Komunisti so prejeli 166.018 glasov leta 1968 153.927 glasov; v odstotkih 20.9% oz. 20.1%). V tržaškem volilnem okrožju imajo 4 izvoljene predstavnike, v goriškem pa dva. Prejeli so v prvem okrožju 50.997 glasov, v drugem pa 26.617.

Dobro so se na splošno odrezali socialisti, ne pa slovenski kandidati, ki so se dali kot vaba vključiti na njihovo listo. V tržaškem okrožju imajo še enega predstavnika, prav tako na Goriškem. V Trstu je zanje glasovalo 17.241, v Gorici pa 10.021 volilcev. V vsej deželi so prejeli 8 sedežev in 97.289 glasov, kar znaša 12.2%.

Socialdemokrati (PSDI) bodo imeli v bodče 4 sedeže. Zanje je glasovalo 64.947 volilcev, tj. 8.2%. V Trstu je bil na njihovi listi izvoljen prof. Lonza. Neofašisti so se okrepili za en sedež: od treh so prišli na štiri. V vsej deželi so prejeli 59.537 glasov (7.5%); leta 1968 39.198 ali 5.1%). Na Tržaškem je zanje glasovalo 26.758 volilcev, na Goriškem 6.519.

Liberalci so nazadovali od treh sedežev na dva, v glasovih pa od 37.092 v letu 1968 na 28.941, kar znaša 3.6%.

Tudi Furlansko gibanje je izgubilo eno mesto; ostala sta mu dva sedeža. Prejelo je 23.629 glasov (3%).

S pomočjo ostankov so si republikanci priborili en sedež, ki so ga že do sedaj imeli. Prejeli so 21.302 glasova, tj. 2.7%.

Brez sedeža je ostalo Gibanje za neodvisnost tržaškega ozemlja. Dobilo je 4.683 glasov (0.6%).

nih in partijskih obveznosti: udeležil se ni zasedanja 4. partijske konference v Beogradu, temveč je rajši ostal na počitnikovanju v Sloveniji; Dolanc je na tiskovni konferenci tujim časnikašem izjavil, da bo Tito „opuščal odsej naprej razne protokolarne obveznosti“, ker je „povsem normalno za ljudi njegove starosti, da ne čakajo ure dolgo na letališčih prihodov drugih voditeljev.“ kajti „Tito sicer ni bolan, je pa izčrpan.“ — nekateri opazovalci celo menijo, da se je po-Titova doba v Jugoslaviji že začela. Boj za oblast odn. vodstvo partije in država pa da se ne bije toliko med posameznimi partijskimi voditelji, temveč vedno bolj med posameznimi narodi, ki Jugoslavijo danes sestavljajo.

„Lažne vesti in trditve“

KAKŠNA JE SVOBODA TISKA V JUGOSLAVIJI?

V ljubljanskem „Delu“ je v številki z dne 13. junija na tretji strani izšel članek, ki pod naslovom „Lažne vesti in trditve“, poroča takole:

„Senat okrožnega sodišča v Zagrebu, je danes za trajno prepovedal 12. številko „Glasu koncila“ z dne 10. junija letos, ki jo izdaja zagrebska nadškofija.

Sodišče je izdalo sodno prepoved zaradi člankov „Srečanje upanja“ in „Klic razkropljenih grkokatolikov“. Po mnenju sodišča vsebujeta ta dva članka lažne, alarmantne in potvorbene vesti in trditve.

„Glas koncila“ je med drugim v

tej številki pisal o problemih katoliške cerkve v LR Rumuniji na provokativen način, hoteč vznemirjati naše vernike in kaliti odnose med prijateljskima socialističnima državama.“

Čeprav je bila omenjena številka „Glasu koncila“ v Zagrebu zaplenjena, je poslana po pošti prekoračila mejo, in tako, posredno, prišla v roke tudi nam. Za informacijo objavljamo v nadaljnjem oba inkriminirana članka, da bodo bralci sami lahko presodili, kakšne so tiste „lažne vesti in trditve“. Takole glasi pisanje „Glasu koncila“:

(Dalje na 2. str.)

PRIJATELJSTVO MED TITOM IN CASTROM

DOLANC V HAVANI

Jugoslovansko veleposlaništvo v Havani na Kubi je pretekli teden gostilo kubanskega komunističnega diktatorja Fidela Castra. Opazovalci menijo, da se je s tem začela doba novih prijateljskih odnosov med obema komunističnima državnicama.

V Havano je namreč priletela iz Beograda Titova uradna delegacija pod vodstvom tajnika Izvršnega sveta Staneta Dolanca, ki ga opazovalci smatrajo za tretjega najvišjega partijca v Titovi Jugoslaviji. Dolanc je imel več urazgovorov s kubanskim podpredsednikom Rafaelom Rodríguezom, sprejet pa je bil tudi pri kubanskem državnem predsedniku Dorticosu.

Jugoslovansko poslaništvo je nato priredilo večerni sprejem za Dolanca in njegovo delegacijo ter se je večera ude-

ležil tudi kubanski komunistični diktator Fidel Castro.

Kakor je znano, sta se Kuba in Jugoslavija, odn. kubansko in jugoslovansko časopisje v razdobju med 1960 in 1970 silovito napadla, tako glede notranje in zunanje politike. Titova Jugoslavija je protestirala proti Castrovim pozivom na oboroženo vstajo v latinski Ameriki, Kuba pa je Titovo Jugoslavijo označevala za „pro-imperialistično“ ter Titovemu režimu očitala, da „se je vrnil v buržujski sistem svobodne trgovine.“

Med Kubo in Jugoslavijo se sedaj začne novo prijateljsko razdobje in sicer prav v trenutku, ko bosta obe poslali svoji delegaciji na bližajočo se konferenco tkim. nevezanih držav, ki jo sklicujejo v Alžiru.

Nastopi proti ekstremistom v Franciji

Francoska vlada je pretekli teden prepovedala nadaljnji obstoj in delovanje desničarskemu in levičarskemu gibanju v Franciji, da bi „rešila svobodo“, kakor je izjavil predsednik Pompidou.

Vlada je razpustila trockistično Komunistično ligo in neofašistični Novi red, da bi napravila konec vedno daljšim in težjim spopadom med obema gibanjima, ki sta zadnje mesece povzročala nered zlasti v Parizu. Nekateri izgredi so Parižane spominjali na velike izgrede v francoski prestolnici leta 1968, dokler ni takratni predsednik gral. De Gaulle napravil konec razkroju republike.

Nad 70 pariških policistov je bilo nedavno ranjenih, ko je trockistična Komunistična liga poskušala razbiti zborovanje neofašističnega Novega reda ter je policija posegla vmes, da ni prišlo do še večjih izgrediv.

„Svet danes kakor da drvi v naročje raznim tiranijam,“ je izjavil francoski predsednik Pompidou. „Odločeni smo

rešiti svobodo. Obramba svobode pa zahteva odločnost.“

Francoska vlada namerava začeti proti obema gibanjima sodni postopek, da bi tako preprečila Komunistični ligo in Novemu redu reorganiziranje pod novimi imeni, kar je bila običajna strategija razpuščenih političnih organizacij v Franciji.

Tako Komunistična liga kakor Novi red sta se reorganizirala iz borbenih levičarskih in desničarskih gibanj, ki jih je bil že razpusil gral. De Gaulle leta 1968, ko so predvsem komunisti poskušali vreči takratni režim.

Od leta 1968 do danes je bilo v Franciji razpuščenih in prepovedanih enajst ekstremističnih gibanj, med njimi gibanja znanega Daniela Cohn-Bendita, Alaina Geismarja in drugih ekstremistov.

Sedanjio Komunistično ligo vodi brat datil ekstremist Alain Krivne, neofašistični Novi red pa 27-letni študent prava Alain Robert.

Uruguay in Chile

DVA DRŽAVNA UDARA

Tako Urugvaj kakor Čile, majhni in gospodarsko zaostali latinskoameriški sta minuli teden pretresala notranjepolitična udar, ki pa sta si po vzrokih in po posledicah različna.

Urugvaj, ki so ga doslej smatrali za južnoameriško švico kar tiče demokratičnih režimov, ki so nepretrgoma vladali v državi že 31 let, je doživel eno svojih najtežjih notranjepolitičnih kriz, ko je predsednik Bordaberry zahteval od kongresa, da odzame poslansko nedotakljivost senatorju Erru, ker je policija ugotovila, da je bil v zvezi s komunističnimi gverilci Tupamar. Erro je zbežal v Buenos Aires in zaprosil za politični azil.

Ker Bordaberryju kongres ni ustregel, nanj pa je pritiskala tudi vojska, se je končno odločil in kongres razpu-

stil ter postavil na vodstvo države državni svet, ki mu sam predseduje. Vojška je Bordaberryja podprla. V Urugvaj je bilo demokratičnega režima konec, v sosednjem Brazilu in v Buenos Airesu pa sta vladali zadovoljni, da je v Montevideo režim usmerjen proti komunističnim ekstremistom.

V Čilu pa sta majhna skupina vojske in skrajna desničarska organizacija „Domovina in Svoboda“ poskušali izvršiti državni udar in vreči marksista Allendeja, pa se jima zaradi lojalnosti ostale čilske vojske in neprizvrženosti opozicijskih strank poskus ni posrečil. Nastop je zahteval 22 smrtnih žrtev, vodje poskusa pa so se zatekli na razna poslaništva v politični azil.

Čilska vojska je ostala lojalna, ne marksistu Allendeju in njegovemu re-

Mednarodni teden

KITAJSKA je mirno izpeljala atomski poskus v ozračju na svojem ozemlju, ne da bi kdor koli predhodno protestiral proti temu. Francijo pa, ki namerava izvršiti nov atomski poskus na tihomorskem otočju Muroroa, napada različne azijske in latinsko-ameriške države in velik del svetovnega tiska. Prva je bila avstralska vlada, ki je objavila, da bo verjetno tudi Kitajsko obtožila na Mednarodnem sodišču v Haagu, ker ne preneha z atomskimi poskusi v ozračju. Kitajska je doslej izvršila 15 atomskih poskusov.

LIBIJSKI DIKTATOR KHADAFY se trudi izpeljati spojitve Libije in Egipta v eno arabsko državo, ki naj bi ji predsedoval egipčanski diktator Sadat, on sam pa bi bil podpredsednik. V Kairu nad Khadafyjevo zamisljajo niso še navdušeni, ker se spominjajo ponesrečenih spojitve med Egiptom in Sirijo, ki so se začele leta 1958 pa so tri leta pozneje propadle. Tudi v Moskvi z nezadovoljstvom gledajo na Khadafyja, zlasti ker preganja komuniste v lastni državi.

NORVEŠKI KRALJ OLAV V. je minuli ponedeljek slavil 70 letnico življenja. Na norveškem prestolu je ta „kraljevi sportnik“ od leta 1957, ko je umrl njegov oče kralj Haakon VII. Kralj Olav je na Olimpiadi 1928 v Amsterdamu dobil zlato medaljo kot najboljši krmar jahte.

ZAHODNA NEMČIJA je zvišala vrednost nemški marki za 5,5 odstotka, tako da znaša sedaj njena vrednost 2,4250 za en dolar.

AMERIŠKI PREDSEDNIK NIXON je vetiral v kongresu izglasovan predlog o ustavitvi denarnih fondov za nadaljnjo bombardiranje komunistov v Kambodži. Proti vetu je nato glasovalo 188 demokratov in 53 republikancev, za veto na 40 demokratov in 153 republikancev. Za preglasovanje Nixonovega veta bi moralo glasovati dve tretjine kongresnikov.

žimu, temveč svoji vlogi varuha demokracije in se ni pustila potegniti v politično pustolovščino. Opozicijski stranki Krščanska demokracija in Narodna stranka sta tudi stali ob strani, ter sta obe izdali izjavi, v katerima trdita, da sta za ohranitev ustavnega reda in demokracije v državi.

Bil je to prvi poskus vojaškega udara v Čilu v zadnjih 40 letih. Dasi je marksist Allende dobil novo možnost za oddih, bo moral vendar spremeniti svojo gospodarsko politiko, če bo hotel obstati na krmilu države vse do 1977, ko mu poteče predsedniška doba. Toda marksistični dogmatik Allende doslej ni uvidel, da je marksistična doktrina za konec dvajsetega stoletja že zastarela stvar in da z njo čilski narod in državo vodi v prepad, namesto v blagostanje.

„Motiti se ni nič drugega, nego za resnico imeti, kar je napačno, ali za napačno imeti, kar je pravilno, ali za neizvestno imeti, kar je izvestno, ali za izvestno imeti, kar ni izvestno, bodisi napačno ali prav. To je za duha tako nelepo in nedostojno, kakor čutimo, da je lepo in dostojno, če govorimo ali pritrjujemo rečemo: da, da, ne, ne.“

Sv. Avgustin, Enchiridion, 17

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Kljub temu, da so nekateri opazovalci vztrajno trdili, da so notranjemu ministru že štete ure, se kljub temu pretekli teden na tem področju ni zgodilo nič novega. Dr. Righi zaenkrat trdno stoji na svojem mestu in bo ostal verjetno, dokler ne bo izvedena prva faza politične preureditve pod novo vlado.

Kjer pa so bile presenetljive novice, je na področju razmer med vlado in levičarsko gverilo. Medtem ko so, po zadnjih korakih vlade proti tem skupinam peronistični FAP in Montoneros izjavili, da se uklanjajo volji vlade in odložijo orožje, je nasprotno trockistični ERP (Ejército Revolucionario del Pueblo — Ljudska revolucionarna vojska) napadel vlado predsednika Cámpora, češ da je „en korak pred revolucionarno ilegalnostjo“. To pomeni, da ERP vlade praktično ne smatra več za revolucionarno. Dali napada gospodarski načrt Gelbardove ekipe, za katerega pravi, da „skuša zašiti kapitalistične žepe s povečanim naporom delavcev“. Gelbarda samega in pa ministra za socialno skrbstvo in Peronovega osebnega tajnika Lóneza Rega na označijo kot „reakcionarja“ in „sovražnika ljudstva“.

Ta izjava ERP-a je, kot smatrajo opazovalci, praktično vojna napoved vladi, le da se pri tem še ne uporablja ime Perona. Kajti gverilci dobro vedo, koliko je ljudstvo na Peróna in da bodo izabili še tiste zadnje simpatije, ki jim ostanejo, če se javno postavi proti Peronu samemu.

Medtem na vladna ekipa mirno izpeljuje dalje gospodarski načrt. In to

kljub delnemu nezadovoljstvu zaradi njih zamude — zakon o povišicah mora odobriti kongres, ljudje pa so se v šestih letih vladnih dekretov na kongresne postopke odvajali. Vendar smatrajo opazovalci, zlasti po sestanku, ki sta ga imela predsednik Cámpora in gospodarski minister Gelbard s Perónom, da je tudi šef justicializma dal vso svojo zaslombo načrtu.

Na striktno političnem polju pa je stopila v ospredje zadeva volitev v Santiago del Estero. V tej provinci so po prvotni zmagi upornih peronistov ti zahtevali, naj se upošteva provincijska ustava in naj bo guverner (v tem primeru dr. Juárez) potrjen z nepopolno večino. Ker se je stvar na sodišču toliko zavlekla, da je druga runda za guvernerja bila izpeljana, predno je prišla razsodba vrhovnega sodišča, so v Santiago del Estero volili le za senatorje. Tudi na teh volitvah je (to pot z absolutno večino) zmagala uporna peronistična frakcija. Pozneje je vrhovno sodišče razveljavilo sodbo provincijskih sodnikov glede potrditve dr. Juárez in zahtevalo ponovne volitve. A prišel je 25. maj in provincijsko ozračje je bilo tako napeto, da je vlada volitve dalj in dalj odlagala. Končno so bile napovedane za preteklo nedeljo 1. julija, pa so zakulisni manevri dosegli, da sta oba kandidata, dr. Juárez in dr. Bustos odstopila. Kako se bo zadeva rešila, še ni jasno. Provincio medtem vodi zvezni komisar. upokojeni general Ernesto Fatigatti, ki predvideva rešitev problema v roku dveh mesecev.

Pred predstavo Vombergarjeve „Vode“

ZA PISATELJEVO 70. LETNICO

Lani februarja meseca je pisatelj Jože Vomberger dopolnil sedemdeset let in takoj nato je Slovensko gledališče v Buenos Airesu sklenilo, da bo v proslavo njegovega življenjskega jubileja v doglednem času postavilo na oder njegovo najpopularnejše delo, komedijo „Voda“. Toda šele sedaj je dozorela ta zamisel ter bo režiser Maks Borštnik v dneh 7., 8. in 9. julija mogel stopiti pred občinstvo s svojo odsko vizijo te popularne komedije v proslavo lanske avtorjeve sedemdesetletnice.

POPRAVEK

V zadnji številki našega lista se nam je vrnila neljuba napaka. Po pomoti je v članku „Dr. Jože Basaj umrl — drobci iz življenja“ izpadlo ime avtorja. Prispevek je namreč poslal g. Jože Godina s Koroške, katerega slika ob grobu dr. Basaja je bila tudi objavljena v članku.

je bil namreč konfiniran v svojem škofijskem dvorcu.

Zdi se, da romunska vlada do katoliške Cerkve latinskega obreda ni več tako sovražno razpoložena. Od petih škofij je uradno zasedena, kot smo omenili, le tista v Alba Juliji. Ostale štiri so brez škofov, ker škofje Plesca, Boros, Schubert in Duma svoje službe ne smajo vršiti. Katoličanov latinskega obreda je bilo leta 1948 1.300.000; sedaj naj bi jih bilo še en milijon.

Vatikanu je mnogo na tem, da bi se kako rešil vsaj problem latinskih škofij v Romuniji, kajti po izjavi Tajništva za zedinjenje je zaenkrat nemogoče upati na kakršen koli sporazum glede grškokatoliške Cerkve v Romuniji. Romunski patriarh je ponovno dal vedeti, da je pripravljen za vsak stik z Vatikanom pod pogojem, da se ne načeneja vprašanja grkokatolikov. Ti so po njegovem mnenju dokončno postali del romunske pravoslavne Cerkve.

Iz gornjega je lahko razvidno, kakšen položaj zavzema jugoslovanski režim do tega, kar so že dejstva polpretekle zgodovine. V Jugoslaviji ni mogoče zapisati resnice, kadar ta meče senco na komunistični režim, pa najsi bo to domač, ali pa „bratski“. A režim gre še dalje, tako resnico proglasi za laž. Ko pa nek list, v tem primeru „Glas koncila“ te resnice vendar upa zapisati, tedaj ga oblasti enostavno zaplenijo. Ta, in le ta, je vsa resnica jugoslovanske „svobode“ tiska.

Vombergarja kot dramskega ustvarjaveca vsi poznamo, vsi starejši vseljenici, ki smo nešteto krat gledali njegove drame po naših ljudskih odrih in največkrat še sami sodelovali pri njih predstavah, bodisi da so bile to: Voda, Zlato tele, Vrnitev in druge. Predvsem pa smo ga poznali po njegovih radijskih igrah, ki jih je pisal tedensko in so dobile sloves pod naslovom Jaka Smolaka. Bile so to ene prvih radijskih iger v Evropi. V letih se mu jih je nabralo preko sto takih enodejank, ki ji je hotel izdati v par knjigah tik pred vojno, pa je vse to prepadlo ob koncu revolucije, kar je neprecenljive škode za naš ljudsko odriški repertoar. Koliko tega bi še danes živelo na naših odrih v emigraciji! Gotovo pa je najbolj živa Vombergarjeva stvaritev njegova „Voda“, ki je že „železni repertoar“ slovenskega gledališča, gotovo našega v emigraciji, pa bi zaslužila tudi v domovini. Prepričan sem pa, da bo ostal živ tudi njegov „Martin Krpan“, ki je doživel pred par leti pri nas svoj krst in bi zaslužil, da bi — morda malo v bolj strnjeni obliki — kdaj izšel tudi knjižno, saj je ob njegovi predstavi v tržaškem radiu napisal univ. prof. dr. J. Pogačnik v pregledu zamejske in zdomske književnosti (Trst, 1972) da j. „odlična priredba“. „Voda“ in „Krpan“ ostaneta dva Vombergarjeva največja dela uspeha. Pred par leti smo videli „Krpana“, zdaj je na vrsti zopet „Voda“. In to za njegovo 70-letnico.

Vprašal sem dramatika, kje je dobil motiv za „Vodo“? In začel mi je praviti: da se je rodil na Pšenični polici pri Cerkljah in da je bil njegov oče bajtar pečevlar, da pa je njegov brat France norneje iz bajte napravil grunt, ker je bil odličen gospodar. Imel je celo zadružno šolo ter je bil glavno gibalno gospodarskega napredka cerkljanskega okolja. Ta je tudi hotel poživiti staro težnjo vasi na lastnem vodovodu, kajti redna suša in oddaljenost studenca od vasi, je silil vaškane k samonomoči. Tako so kupili celo že cevi za vodovod, toda delo se je ustavilo ob vprašanju stroškov. Odkod denar? Ni ga bilo in ni prišlo do vodovoda. Ta spomin na gradnjo vodovoda v domači vasi mu je dala idejo o drami. Oče mu je dal postaviti šolno, in brat France Jerana. Vse drugo na je njegova domišljija, ki se je razvijala svedra od naslonitvi na klasičnega Gogolovega Revizorja. Tako je nastala tridesetletnik komedija „Voda“, ki so jo prvič igrali v Prosvetnem domu v Grobljah l. 1931 za božič. Slučajno je bil takrat pri predstavi kritik

„LAŽNE VESTI IN TRDITVE“

(Nad. s 1. str.)

Klic razkropljenih grkokatolikov

„Ob nedavnem obisku romunskega predsednika Ceausescuja v Italiji je voditelj skupnosti romunskih katoličanov grškega obreda, ki živijo v Rimu, izročil italijanskemu ministrskemu predsedniku Andreottiju pismo poročilo o položaju katoliške Cerkve vzhodnega obreda v Romuniji. V poročilu je rečeno, da je ta Cerkve do leta 1948, ko je bila proti volji svoje zakonite hierarhije uradno priključena romunskemu pravoslavnemu patriarhatu, štela 6 škofij, 200 župnij in 1.600.000 vernikov. Ti verniki so kljub temu ostali zvesti Sv. Sedežu v Rimu. Zanimanje njihovega obstoja je v nasprotju z romunsko državno ustavo, ki jamči svobodo vesti in veroizpovedi.

Danes naj bi bilo teh romunskih katoličanov vzhodnega obreda še od 700.000 do enega milijona, duhovnikov, ki morajo tajno izvrševati svojo službo, 600, škofov pa, ki so bili tajno posvečeni in jih država zato ne priznava, pet.“

Drugi članek v Glasu koncila nosi naslov „Srečanje upanja“ (Susret nade). V prvem delu je podano poročilo o obisku Ceausescuja 26. maja pri sv. očetu v Vatikanu. V 25 minutah osebnega srečanja papeža z romunskim predsednikom — pravi pisec — se go-

tovo ni moglo natančneje govoriti o problemih, ki tarejo Cerkev v Romuniji. Toda že to, da je do tega srečanja sploh prišlo, je velik znak upanja za v bodoče. Nato pa pisec v drugem delu članka poda sedanji položaj katoliške Cerkve v Romuniji, kar je tako razburilo sodnike zagrebskega okrožnega sodišča, da so 12. številko Glasa koncila kratkoma zaplenili.

Nedotakljivi problem romunskih grkokatolikov

„Najbolj občutljivi problem Cerkve v Romuniji je vprašanje grkokatolikov. 1. novembra 1948 je bila grkokatoliška Cerkve nasilno priključena romunski pravoslavni Cerkvi. Za ta dan je bil v mestu Cluj sklican sinodalni posvet grškokatoliške Cerkve, ki ga pa niso pripravili grškokatoliški škofje. Predsednik zborovanja — ne izbran od Cerkve, temveč imenovan od oblasti — je bil duhovnik Trajan Belascu. Ta je prabil govor, v katerem je bila postavljena zahteva, da se grškokatoliška Cerkve podredi romunskemu pravoslavnemu patriarhu in da se prekinejo vezi z Vatikanom. Po govoru je prišlo do kratke debate, ki pa se ni mogla razviti, ker so nekateri od navzočih takoj postavili zahtevo, da se predlog duhovnika Belascuja sprejme. Nato je bila uradno proglašena unija z romunskim patriarhom.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA. — V Križankah je enalizah so ugotovili, da železarna povzroča 70% škode, ostalo drugi obrati in rudnik svinca. Po sodbi mora železarna plačati nekaterim posestnikom odškodnino, od srede leta 1970 še 5% obresti in sodne stroške.

LJUBLJANA — Slovensko sodstvo ostaja brez sodnikov. V prvih štirih mesecih letošnjega leta je odšlo iz pravosodja 20 sodnikov in je sedaj v Sloveniji vsako šesto mesto nezasedeno. Sodniki odhajajo, ker so plače precej nižje kot v drugih gospodarskih panogah in ker stanovanjski problem sodnikov prepočasi rešujejo.

CELJE — Celjska tovarna EMO je zmanjšala za 30% produkcijo grelnih radiatorjev, ker je že nekaj mesecev delala z izgubo. EMO je proizvajala 55% vse jugoslovanske produkcije radiatorjev, velik del pa je izvažala na svetovni trg. Ker pa po novih cenah materiala stane kilogram pločevine 6,10 dinarjev, kilogram izdelanega radiatorja pa sme prodati le po 6 dinarjev, se je vodstvo tovarne odločilo za zmanjšanje produkcije za domači trg. Ker bo zaradi tega zmanjkalo radiatorjev, jih bo treba uvažati. Morda celo radiatorje, ki jih bo izvažala EMO. Seveda uvoz bo precej dražji. Podobno se je namreč že zgodilo z kopalnimi kadmii, katerih proizvodnjo je EMO že ustavila pred letom, prav tako tudi stoji podobni obrat v Kruševcu že leto dni. Tudi izdelavo jeklenk za plin so ustavili in jih uvažajo, kajti domači proizvajalec jih ni mogel prodajati pod ceno, čeprav so uvožene jeklenke precej dražje od domačih. Pri tem se nehotе vsiljuje misel, da nekaj ni vse v redu, da ima nekdo koristi z uvozom.

UMRLI SO OD 5. DO 11. 6. 1973

LJUBLJANA — Marko Pogačnik, up. knjigoveški mojster; Lovro Urbanc, 83; dr. Ivan Šinko, inž. kemične tehnologije; Ignac Zupančič; Leopold Janin; Franja Gorupce r. Kavšek; Rudolf Jenčič, 80; Peter Lenassi; Tomaž Kvas; Antonija Gajšek; Marija Bradeško, 82; Alojzija Stresen r. More; univ. prof. dr. Alija Košir, 82, akademik SAZU; Jakob Fabjan, 78, up. čevljarški mojster; Alojz Strajnar.

RAZNI KRAJI — Justin Mihevc, Lom pod Storičim; br. Marjan Vrtovec, D.J., Maribor; Edvard Vale, Prebold; Terezija Jankovič r. Vidmar, 83, črna vas; Helga Glančnik r. Gorinšek, Celje; Jože Bertoncelj, Železniki; Zvonko Križan, 48, Sp. Bitnje pri Preločah; Matilda Jager, 80, Hraštnik; Janez Jore, Trnjava; Franc Stare, Cerknica; Ivan Albreht, Maribor; Nežka Duhovnik, Smlednik; Franc Rome, 40, Mali Lipoglav; Ivan Čopi, 92, Čezsoča; Alojzija Bajt r. Čarga, Celje; Marica Čekada r. Volovec, Šmarjeta pri Rimskih Toplicah; Jožefa Markus r. Stropnik, Podkraj; Marija Može, 86, Novo mesto; Terezija Dežman r. Vidic, Vevče; Janko Radelj, šofer, Radela; Marija Vidali r. Pohar, Laško; Jože Zibelnik str., Dvor pri Polhovem Gradcu; Jakob Tavčar, Sp. Luša; Jože Miklavžin, Zalec; Marjan Kalan, 29, inž. strojništva, Mavčice; Antonija Gradišnik, 63, Rače; Zvonko Vrhovec, Laško; Vinko Vasle, 22, Velenje, p. n.; Jože Lukan, Sp. Linica; Miroslav Kočevar, Turjak; Franc Ogrinc, Sv. Gregor; Marjan Škodra, Preddvor; Janez Gradišek, 83, Mekinje; Anica Vozelj, Breznica; Stanislava Sušnik r. Krmelj, Kranj; Mira Ladin, Celje.

France Vodnik, ki se je zanj navdušil, napisal poročilo v „Slovenca“ in zainteresiral ljubljansko Narodno gledališče za komedijo. Takrat je bil upravniki Gledališča pesnik Oton Zupančič, ki mu je bila komedija zelo všeč ter jo dal predstavljati v gledališču v l. 1932. Tudi tu je doživela uspeh v režiji Milana Skerbinška, glavni igralci pa so bili Lipah, E. Kralj, German, Juvanov, Danilova — naši najboljši dramski umetniki.

Iz Narodnega gledališča je nato šla igra po vseh slovenskih odrih tako v Sloveniji kakor zunaj nje med izseljenci. Tudi v Buenos Airesu je bila igrana še pred vojno med starimi vseljenci. Zanimati so se začeli zanj še drugi narodi: tako se je igrala na Hrvaškem in celo na Slovaškem. Tudi avstrijski Nemci so jo že prevajali ter jo celo pripravljali za filmanje. Toda vse to je prenehalo z nastankom vojne.

Drugo predstavo v Narodnem gledališču je doživela „Voda“ še med okupacijo v zasedbi s starimi igralci, le mesto Jermana, ki je bil v gošči, je zavezal Rastresen.

Po takih uspehih v domovini je razumljivo, da je bila „Voda“ tudi na repertoarjih naših taboriščnih odrov tako v Serviglianu, kakor Spitalu. Tako jo je na Koroškem vpriporil režiser Per-

nišek, v Italiji pa Willempart. Ta je že prej režiral „Vodo“ v Sokolskem domu na Viču.

Tudi med argentinski vseljenci po vojni se je že igrala pred dvajsetimi leti v Liniersu prav tako v režiji Willempartovi. In morda še kdaj in še kje po svetu.

Te podatke posnemam iz pogovora s pisateljem in po svojem izkustvu in literarni oceni dela lahko trdim, da bo „Voda“ še dolgo ostala stalna postavka v repertoarju slovenskih odrov po svetu in tudi stalna vrednost slovenske komedijografije.

Po vsem tem gotovo zasluži, da jo Slovensko gledališče v Buenos Airesu postavi na oder za pisateljev jubilej. Mladi rod je še ne pozna, pa je gotovo že mnogo slišal o njej od svojih starših: zdaj ima priložnost, da jo vidi sam in presodi s svojega stališča vrednost te slovenske odrske tradicije. Štirideset let je preteklo od njene prve predstave: ali bo še imala sile v sebi za prihodnjih štirideset let?

Nova predstava v režiji Maksa Borštnika in v zasedbi naših najvidnejših igralcev ter z udeležbo nad 50 oseb vaše skupnosti naj pokaže njeno živost.

In svojo mladost ob avtorjem življenjskem vstopanju v starost.

SLOVENC I V ARGENTINI

Osebnostne novice

Družinska sreča. 22. junija je bila rojena Sonja Marjeta Bevil, hčerka Milana in Marjete roj. Duh. Za botra sta bila ga. Kristina in g. Andrej Duh st. Čestitamo!

BUENOS AIRES

Žegnanje v Slovenski hiši

To nedljo, 1. julija, je bilo v našem središču, in s tem v novi cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši, letno žegnanje. O verski in družabni prireditvi, ki je imela lep uspeh, bom poročali v prihodnji številki.

Procesija sv. Rešnjega Telesa

Tradicija naše skupnosti velevala, da se na nedeljo po prazniku sv. Rešnjega Telesa rojaki iz vseh krajev Vel. Buenos Airesa zberejo v cerkvi Marije Pomočnice v Don Bosc, Ramos Mejía. Tako je tudi letos ob deseti uri velika množica rojakov (naštel so jih nad tisoč), prihitela na to versko manifestacijo, ki je za Lujánom in Lourdesom gotovo ena največjih.

Sv. mašo je sodaroval delegat slov. dušnih pastirjev v Argentini, msgr. Anton Orehar, poleg njega pa so maševali še gg. župnik Gregor Mali, dr. Alojzij Stare, Jure Rode in France Barle. V cerkvenem nagovoru je rojake vabil k molitvi za skupnost, pa tudi za narod in državo, v kateri živimo in ki preživlja kritične čase.

Po maši, med katero je izredno številno rojakov pristopilo k sv. obhajilu, se je razvila procesija po zavodnem vrtu. Po starem slovenskem liturgičnem obredu so se vršili blagoslovi pri štirih oltarjih. Te oltarje vsako leto pripravljajo krajevne skupnosti, in sicer Castelar, Ramos Mejía, San Justo in San Martín—Carapachay. Letos je bilo zlasti lepe videti novo izdelana oltarja, ki sta ju pripravile skupnosti iz Ramos Mejie in San Justa.

Evangelije pri posameznih oltarjih so peli gg. Mali, dr. Stare, Rode in Škerbec. Rojaki pa so obredom pobožno sledili, molili rožni venec in prepevali nabožne pesmi. Po zadnjem blagoslovu, ki je bil ponovno v cerkvi, so vsi zbrani še zapeli zahvalno pesem, ki je v prostrani baziliki izzvenela res lepo in mogočno.

III. kulturni večer SKA

V soboto, 21. junija, je na III. kulturnem večeru SKA govoril dr. Mirko Gogala o Teologiji sekularizacije in ti v okviru priredbe Teološkega odseka. Predavanje je bilo za poslušalce izredna novost in že zato zelo zanimivo. Predavatelj je najprej razložil kontradikcijo v naslovu — najprej analizo pojma sekularizacije in potem: zakaj teologija tega gibanja, ko ta vendar teži po odstranitvi Boga iz sodobnega dogajanja v svetu. V tem prvem predavanju — iz cikla treh, ki so v načrtu — je podal najprej filozofsko-teološko osnovo tako imenovane „tretjega reda“ med duhovniki, predvsem v zvezi s filozofije, ki so jo prevzeli teologi najprej iz protestantskega kulturnega kroga, pa se je potem prenesla tudi med katoliške teologe. Ti prevzemajo osnovno materialističnega nazora ter ga hočejo aplicirati na religijo in teologijo. Izhajajo tudi iz avtonomije slednjega pojma v kulturi ter ga obravnavajo brez ozira na Boga v absolutni svobodi od transcendence. Je to neke vrste novo sveteljenstvo, ki išče le v progres, napredek, ki pa je po njihovem mogoče šele, če se razvija v alienaciji od vsega božanskega. Predavatelj je podal podrobno razne nazore v tem smislu najvidnejših zastopnikov teh struj (protestantizma, Atizerja ali katoličana Metzja), nato pa razložil, zakaj je to „teologija“. Zato, ker se vsi ti filozofi sklicujejo na sv. pismo in razodetje, ki da zahteva svobodni razvoj vsega in nekako samo teži po lastnem uničenju, po razbožanostnosti. Debatita, ki je sledila po predavanju, je še v podrobnostih skušala razčistiti težko problematiko današnje ekstrema, a že zvenomodne, filozofije teologov tretjega reda. Kot rečeno, je bilo predavanje novost po problematiki teološkega vprašanja, predvsem pa po izredni aktualnosti, ter je pri vseh vzbudilo radovednost po nadaljevanju teh predavanj, ki bodo v bodoče obravnavali teologijo revolucije in teologijo osvoboditve, kakor ga praktično pojmujejo pristaši tega sodobnega gibanja, ki nosi ime „tretjega sveta“.

CARAPACHAY

Spominski dan

V nedeljo popoldan je carapachayski dom priredil lep spominski dan našim žrtvam revolucije, ki so jo pričeli s sveto mašo, katero je opravil čg. M. Borštnar in se z izredno lepim govorom spomnil teh smrti in njih pomena za duhovno življenje naroda, ki jih smatra za mučnike vere in domovinske ljubezni in so nam dani v dediščino in zgled. Po sveti maši se je začel spored, ki ga je napovedal naprej g. A. Pirc. Na odru se je pojavil njegov pevski zbor z udvo-

no pesmijo, na kar je stopil na oder predsednik Zedinjene Slovenije g. Božo Stariha. Ta je imel spominski govor, v katerem je pokazal na idealizem naših borcev in orisal načela, za katera so se borili in žrtvovali svoja življenja. Z govorom je zajel spomin na vse naše padle borce tako pred tridesetimi leti v Jelendolu kakor onih v Vetrinju in drugih ter jih pokazal naši mladini kot našo in njihovo dediščino, ki je nam v zgled in v trdnost tudi v naših časih. Po njegovem govoru so sledile recitacije o pomorih domobrancev po množičnih moriščih v Teharjih, v Kočevju, itd., v pesmih, ki jih dozdaj še nismo mnogokrat slišali, pa so dobre in so bile tudi lepe, s poudakom, jasno in z doživljajem predvajane. Recitatorji so bili Korošče-va Pavla in France ter Janez Žnidar.

Po recitacijah je pevski zbor pod vodstvom g. A. Pirca zapel venček slovenskih vojaških in še posebej domobranskih koračnic in žalostink ter zopet dokazal kvaliteto v izvajanju. Za njim je nastopil predavatelj prof. dr. Tine Debeljak, ki je podal za tridesetletnico pokola na Turjaku, Grčaricah in v Jelendolu zgodovinski pogled na te dogodke, hoteč prikazati vzroke, ki so pripeljali do teh tragedij, predvsem s stališča novih odkritij, ki prihajajo na dan iz ameriških in angleških uradnih dokumentov. Iz njih se vidi, da smo bili Jugoslavi žrtve mednarodnih intrig in spletke tako z vzhoda kakor zahoda. Tudi to, kako Amerikanci in Angličani sami priznavajo, da so oni ustoličili komunizem v naši državi, ter da — po Churchillovih besedah samih, — pomeni to, „da je podpiral Tita, njegovo največjo napako v drugi svetovni vojni“. Mi Slovenci smo bili žrtve te angleške napake, ko niso hoteli razumeti naše nujne življenjske samoobrambe in zahtevali od nas, da sledimo njihovim koristim. Tako se je zgodilo, kakor že danes ugotavljajo tuji zgodovinarji, da so zapadnjaki „postavili na oblast svoje nasprotnike, zaveznike pa vrgli v prepačo“.

Po govoru so predvajali diapozitive iz ostaline pok. Janka Hafnerja, ki je v barvah slikal izkopavanje žrtev v Jelendolu. Lepo je spremljal slike s svojo razlago g. Edi Škulj. Po slikah, je vsa dvorana z zborom vred stoje zapevala Oče, mati, bratje in sestre..., s čemer se je sklenila lepa spominska proslava v čast naših padlih borcev.

RAMOS MEJIA

Očetov dan v Slomškovem domu

Slomškov dom je v soboto 16. t. m. pripravil očetov in dedom učencev svoje slovenske šole poseben večer za njihov god „na dan očetov“ pri pogrnenih mizah, učitelji in učenci pa lepo slovesnost. Začel je prijateljski večer g. Marijan Loboda z lepim govorom, iz katerega zasluži neke misli gotovo poseben poudarek. Tako je po uvodnih besedah govoril: „V času, ko se naše spoštovanje in avtoriteta, kjer se nam v naših mladih letih še sanjalo ni, in se nam verjetno še danes ne, od državnih oblastnikov preko učiteljev in profesorjev, še celo do duhovnikov, je vse potrjeno neusmiljeni kritiki in preiskavi. Kam naj se mlad človek še opre, na kaj naj se še nasloni, ko se krog njega vse majo, ko izgleda, da ni nič trdnega? V to okolje, v to vzušje moramo mi očetje postaviti lik treznega, mirnega in odločnega človeka. Ne zanesenjaka, ki se obrača po vetru, n. kritikanta, ki vse kritizira, ne lenuha, ki se vsakemu delu in dolžnosti uma, kne, ne meže, ki vsakemu pokima, ampak lik trezne, poštene in pogumne preudarnosti. Da se bodo naši otroci ob nas počutili varne in mirne, da bodo pri nas našli varno zaslombo in novih moči za obstanek v tem razburkanem svetu, v katerega so vrženi! Zavedajmo se svoje odgovornosti! Izvajajmo v praksi vsa načela, ki smo jih v svojih mladih letih dobili od svojih staršev in vzgojiteljev. Spomnimo se na svetle vzore značajnosti in poguma iz naše polpretekle zgodovine, katerih gotovo ne manjka. Zavestno živimo pošteno, krščansko, slovensko življenje, ker samo taki bomo našim otrokom lahko to, kar oni od nas pričakujejo in potrebujejo — očetje!“

Po teh lepih besedah so učenci pod vodstvom gđ. Šermorove zapeli lep pozdrav očetom, ki ga je na besedilo g. Malija uglasbil pevovodja Čamernik. Nato so sledile deklaracije: najprej učenci iz vrtec, ki so junško voščili in zapeli Moj očka ima; nato so deklarirali učenci iz I. in II. razreda, učence III. razreda je igral skupno z očetom (M. Nose) Zupančičev prizor Ciciban poslušal očetovo uro. Učenci IV. razreda so podali v zborni recitaciji pesem o očetih ter jim zapeli posebno pesem. Učenka VII. in učenec VIII. razreda sta recitala nalašč za to priložnost sestavljeno pesem Za god očetov (Jeremija Kalin). Učenci in učenke V. in VI. razreda pa so v prizoru, ki ga je sestavila in izveščala ga. Majda Kelčeva, pisali pisma svojim očetom in jih prebrali, nato na spekli še torto zanje ki so jo podarili očetom.

Vse to nastopanje učencev pa je spremljal pevski zbor, ki je — lepo ubran — zapel nekaj lepih zdravic in slovenskih pesmi.

Ves večer, ali „malica“, za katero so pripravile gospe lepo pogostitev, je potekel v hvaležnosti očetov do otrok, ki so jim izkazali svojo veliko ljubezen, pa tudi zahvale vsem učiteljem (Holanovim, Jelčnikovim, Breznikarju, Kelčevi, Šermorovi), in gospem ter Slomškovega domu, ki so nam pripravili tako ljubko slovesnost za god.

Oče

v "Svobodni Sloveniji" Pred dvajsetimi leti

9. julija 1953. — št. 27.

KOMUNISTIČNO POJMOVANJE DEMOKRACIJE

V ljubljanskem podjetju „Dom“ so imeli volitve v delovni svet, ki so pa komunistom prinesle veliko razočaranje. Delavci namreč v ta svet niso izvolili niti enega komuniste, pač pa same nekomuniste. Te volitve so dale povod „Ljubljanskemu dnevniku“, da je ob tej priliki objavil sestavek, v katerem pravi, da je po njegovem mnenju bistvo demokracije v tem, da izvolijo na svobodnih volitvah komuniste in ne druge.

SAN JUSTO

Sominska proslava

Ob 28 letnici pokolja slovenskih domobrancev je bila v nedeljo 17. junija v prireditvi Kulturnega odseka Našega doma spominska proslava, ki jo je izvedla izključno tu rojena mladina, katera dobro pozna junaštva domobrancev v obrambi domovine pred rdečo hevarnostjo.

Na začetku je govoril dr. Stanko Kocipec med drugim primerjal današnji položaj v svetu s takratnim v Sloveniji in pokazal na pravilnost odločitve slovenskih fantov in mož v domobranske vrste, katero že, ali jo bodo morali prejeti ali slej posnemati marsikateri narodi sveta.

V drugem delu proslave sta poleg oblikovane skupine domobrancev nastopala dva zbora, fantovski in deklški z vmesno „Dekletovo bolečino“, ki jo je zelo občuteno podala gđ. M. Urbančičeva ter „Vstajenski klic“, presunljivo podan po gđ. A. Marinčič in trobentaču J. Medicu.

Besedilu primerno je bilo vpletenih v proslavo pet žalnih pesmi, katere je z vso nežnostjo in dovršenostjo zapel tridesetletanski sanhuški mladinski zbor, ki ga vodi g. Andrej Selan.

S pesmijo „Oče, mati...“ se je proslava zaključila.

Lovska prireditve

Vsako leto v juniju se slovenski sanhuški lovci odpravijo na lov v razne predele argentinske pampe. Tudi letošnje leto so nastrelili zavidljivo število zajcev in jerebic ter jih, kot je to že tradicija, darovali Našemu domu. Na njihovi prijetni lovski prireditvi, ki je bila letos v nedeljo, 24. junija, je ta lovski plen odlično pripravil Avgust Tekavec.

K dobremu lovskemu vzdušju na prireditvi je veliko pripomogla gđ. Bogatajeva, ki je grafično prikazala življenje in ljubezen med divjačino.

Za veselo razpolženje je tudi to pot skrbel slovenski orkester „Duc ad altum“, kateri si od prireditve do prireditve pridobiva vedno več prijateljev.

SAN MARTIN

Očetovski dan so pripravila sanmartinska dekleta vsem očetom v San Martinu. Povabili so je v nedeljo 17. junija odzvalo nad 50 očetov, ki so napolnili malo dvorano v sanmartinskem domu. Predsednica gđ. Pavla Petelin je pozdravila vse navzoče ter vsem očetom prisrčno čestitala k njihovem dnevu. Nato so dekleta zapela nekaj pesmi. Na predlog predsednice je bil izvoljen za starešina sanmartinskih očetov g. Franc Zorko kot oče najštevilnejše družine. Na predlog g. Staneta Marinčiča pa je bil deležen posebnega priznanja najstarejši oče izmed navzočih g. Jože Petkovšek. Očetje so nato skupaj z dekleti zapeli nekaj pesmi, nakar se je predsednik Slov. doma g. Anton Zagar zahvalil dekletom za to lepo počastitev očetov.

V soboto, 23. junija t. l. je bil v Slovenskem domu v San Martinu roditeljski sestanek, ki je bil obenem občni zbor šolskega odbora v San Martinu. Sestanek je začel sedanjí predsednik šolskega odbora g. Vladimir Vršič, ki je podal poročilo o delu šolskega odbora v preteklem šol. letu. Blagajniško poročilo pa je podal g. Karel Uršič. Sledile so volitve in so bili izvoljeni: za predsednika g. Andrej Makek, za odbornike oz. odbornice pa gospe: Lidija Zagarjeva, Anica Erbežnikova in Irena Petkovškova ter gospodje Oberžan Stanko in Petkovšek Ivan. G. Makek se je zahvalil za izvolitev ter je posebej nagasil, da hočemo s svojim delom v slovenskih šolah ohraniti tisto, zaradi česar smo zapustili domovino. Voditeljica šole gđ. Katica Kovač je nato podala nekaj misli v zvezi s šolo in sploh vzgojo naše mladine. G. katehet Jure Rode je poročal o pouku verouka in povedal, da se bo začel pouk za prvo sv. obhajilo v mesecu juliju. G. Boris Pavšer je podal zadovoljivo sliko delovanja Mladinskega pevskega zbora. Navzoči so se nato še pogovorili o ureditvi družne službe ob sobotah, o prispevku za šolo in o drugih podrobnostih v zvezi s šolo.

ZAHVALA

Šolski svet slovenskega srednješolskega tečaja ravnatelja Marka Bajuka se lepo zahvaljuje neimenovanemu prijatelju, ki je ob obletnici tragične smrti prof. Pozniča daroval tečaja mšn. 40.500 za nakup didaktičnega materiala.

SLOVENCJI PO SVETU

PISMO IZ ČILA

Sporočam Vam, da se je za vedno poslovila od nas naša draga sestra Vincencija Kaplja. Umrla je 16. maja ob pol petih popoldne. Zadnji mesec je dobila plućnico. Z antibiotiki smo znižali vročino, toda ostarelo telo ni bilo več odporno. Tako je počasi ugašala in končno ugasnila.

Sestra Vincencija Kaplja, ki bi letos avgusta izpolnila 83 let je bila v Jugoslaviji 13 let vizitatorica slovenskih u-smiljenk. Še prej pa 6 let tajnica istih v materini hiši v Parizu. Tu je bila 25 let asistentinja vizitatorice čilske province in ves čas svojega bivanja v Čilu (prišla je 24. aprila 1940) predstojnica v bolnišnici Salvadorju, potem v bolnišnici San Vicente, nato v kolegiju na Dieciocho in nazadnje v Slovenski hiši na Pajaritos 6074 do februarja 1971. Od tega datuma dalje so preložili odgovornost za Slovensko hišo na ramena sestre Lidije.

Po smrti je ležala najprej v naši kapelici do pogreba, potem smo jo prene-

sli v našo farno cerkev Santa Isabel de Hungria, kjer je msgr. Munita ob asistenci petih duhovnikov — med njimi Slovenec dr. Trdan — opravil slovesno sv. mašo zadušnico. Po evangeliju se je vsedel prav blizu krste in je o njej lepo govoril. Vedno je bila pripravljena delati dobro, z veliko natančnostjo je izpolnjevala želje Cerkve in njenih predstavnikov, ena prvih in najbolj zvestih pri raznih zborovanjih itd.

Pogreba se je udeležilo lepo število sester, 8 duhovnikov in precejšnje število Slovencev. Na grobu se je od nje zelo ganljivo poslovil naš slov. duhovnik g. Martin Maroša. Predočil je Slovincem in jih spomnil na toliko potov in žrtv, ki jih je naredila zanje, ko so kot begunci prihajali v Čile. Enemu je iskala stanovanje, drugemu delo, vsem poskrbela pomoč od Caritas Čile in vsem bila vedno na uslugo. Nazadnje smo ji zapeli: Marija skoz' življenje. Naj počiva v miru in Gospod naj ji bo dober plačnik za vse.

sestra Lidija Krek

Eden par let, ko je bila s. Vincencija še živa, je bila posneta ta slika. S. Vincencija stoji na desni župnika Martina Maroša. Na skrajni desnici s. Lidija Krek na skrajni levici s. Pavla Škrbec, poleg pa še s. Emanuela Celestina in D. Kranjc.

ZDA

Slovenski spominski dan v Clevelandu

Dne 2. maja so v Clevelandu praznovali slovenski spominski dan. Kakor vsako leto, tako se je tudi letos to praznovanje vršilo pri Lurški Mariji na Providence Heights. To spominsko pobožnost je na tem kraju začel rajni škof dr. Gregorij Rožman, in protikomunistični borci v Clevelandu, združeni v DSPB, nadaljujejo to tradicijo.

Zaradi deževnega vremena se spominska pobožnost ni vršila na prostem pri votlini Lurške Marije, ampak v romarski cerkvi. Razveseljivo je bilo, da se je kljub slabemu vremenu sv. maše udeležilo toliko ljudi, da je bila cerkev skoraj premajhna.

Pred oltarjem kamor so člani DSPB položili venec v spomin vseh žrtv vojske in komunistične revolucije, so se razvrstili številne narodne noše. Sv. mašo je daroval dr. Pavel Krajnik, komentator in lektor sta bila g. Karel Mauser in g. Jože Melaher, predsednik oz. tajnik Zveze društev slovenskih protikomunističnih borcev. Petje na koro je vodil in spremljal na orglah g. Rudi Knez. Dr. Krajnik je v svojem globokem govoru govoril o pomenu spominskega dneva. Poudaril je, da smrt naših junakov zdaj zgovorneje govori kot vse kaže. Njih skriti grobovi silneje obsojajo kot vsi naši spominski dnevi, in pričajo proti tistim, ki so mislili, da za ta največji narodni zločin ne bodo nikoli nikomur dajali odgovora.

Po sv. maši so člani DSPB dvignili venec izpred oltarja in ga v procesiji prenesli pred kip Lurške Marije.

Popoldanski del spominske proslave se je vršil pri Lurški Mariji na prostem. Pete litanije z blagoslovom je opravil g. dr. Pavel Krajnik. Po litanijah so se vsi udeleženci spominskega dneva odpeljali na pokopališče Vernih duš, kakor je to že večletna navada.

PRISTNE DOMAČE KOLINE
NA PRISTAVI

bodo na razpolago za dom
v soboto, 7. julija, zvečer

8. julija: DRUŽINSKA NEDELJA

pri kosilu boste postreženi z
domačimi kolinami.

15. julija OBČNI ZBOR društva
SLOVENSKA PRISTAVA
tako po sv. maši ob 11.

Vabljeni vsi redni in ustanovni člani.

JAVNI NOTAP

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público
Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

V priredbi SKD-SLS bo v nedeljo, 15. julija, po slovenski sv. maši v Slovenski hiši sestanek za vse rojake, ki se zanimajo za slovenske narodne probleme.

Na programu je poleg drugih točk prikaz razmer v Evropi s posebnim ozirom na slovensko zamejstvo na Koroškem in Primorskem, ki ga bo podal predsednik NO za Slovenijo Miloš Stare.

ORVESTILA

PETEK, 6. julija 1973:

V Slovenskem domu v San Martinu mladinski večer. Predaval bo dr. Rudolf Hanzelič.

SOBOTA, 7. julija 1973:

V Slovenski hiši ob 20 veseloigra „Voda“.

NEDELJA, 8. julija 1973:

V Slomškovem domu velika tombola. Prosimo vse obiskovalce tombole v Slomškovem domu, da pustijo svoja vozila v stranskih ulicah.

V Slovenski hiši ob 16.30 veseloigra „Voda“.

Na Pristavi Družinska nedelja.

V Našem domu v San Justo po maši govori dr. Marjana Peternel o boleznih sedanje dobe. Vabi odsek mater in žena.

PONEDELJEK, 9. julija 1973:

V Slovenski hiši ob 16.30 veseloigra „Voda“.

V Slomškovem domu ob 18 ponovitev uspeha avdiovizualnega prikaza letnih časov v Sloveniji. 300 barvnih slik ob šumni, glasbeni in besedni spremljavi.

NEDELJA, 15. julija 1973:

V priredbi SKD-SLS sestanek v Slovenski hiši po sv. maši za vse rojake, ki se zanimajo za slovenske narodne probleme. Poleg drugih točk je na programu prikaz razmer v Evropi in predvsem v slovenskem zamejstvu, ki ga bo podal predsednik NO za Slovenijo Miloš Stare. Vabljeni!

Občni zbor Družabne pravde po sv. maši ob 10.30 v Slovenski hiši.

V Slovenskem domu v San Martinu ob 16 družinski sestanek — čajanka — z avdiovizualnim prikazom letnih časov v Sloveniji. Okoli 300 diapozitivov ob glasbeni, besedni in šumski spremljavi.

Na Pristavi ob 11 takoj po sv. maši občni zbor društva Slovenska Pristava.

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi ob 16 predavanje g. Sodje CM: „Vzgojne napake, ki jih delamo.“ Organizira odsek žena za žene in moše.

Slovenski dom v Carapachayu bo imel po maši ob 12.30 občni zbor.

NEDELJA, 22. julija 1973:

V Slovenskem domu v San Martinu četrti Mladinski dan.

NEDELJA, 29. julija 1973:

Blagoslovitev Hladnikovega doma

Po športnem svetu

Na evropskem prvenstvu v boks, ki se je zaključilo 10. junija v Beogradu, se je Jugoslavija uvrstila na tretje mesto za Sovjetsko zvezo in Romunijo. Zlati medalji sta dobila Beneš v polvelterski kategoriji in olimpijski zmagovalec Parlov v polteški, srebrno medaljo Jovanović v peresnolahki in Jelišević v velterski kategoriji.

Slovenska teniška prvakinja Mirjana Jaušovec je na mednarodnem tekmovanju med članicami v Hamburgu zasedla drugo mesto. V finalu jo je premagala Winkensova (ZNR) s 4:6, 7:6, 5:7.

Ljubljanska Olimpija je dve koli pred koncem nogometnega prvenstva Jugoslavije po katastrofalnem porazu v Zagrebu proti Dinamu s 3:7 zaplavala v nevarne vode. Olimpija je na predzadnjem mestu in le s točko več kot zadnja dva: špartak iz Subotice in Sutjeska iz Nikšića. — Mariborčani pa so v drugi zvezni ligi trdno na drugem mestu in so si že zagotovili nastop na kvalifikacijskih igrah za vstop v prvo nogometno ligo.

Na jugoslovanskem prvenstvu v orodni telovadbi, ki je bilo v Skopju, je

med člani osvojil prvo mesto Brodnik, slede pa mu Kersnič, Vrtič, Šoštarčič in Nastran, pri članicah pa je bila Težakova iz Ljubljane druga za Novosadčanko Šljepica-Bajinovo. Pri mladinkah je bila prva Doklova iz Novega mesta, pri članicah 1. razreda pa Millerjeva iz Ljubljane. Mladinci so se nekoliko slabše uvrstili: v 1. razredu je bil najboljši Merčnik (Maribor) s četrtem mestom, v zveznem razredu pa sta si Kozel (Lj.) in Starčič (Novo mesto) delila peto mesto.

Za dobro voljo

Ona: „Lani ste me prosili, naj bi se poročila z vami, pa sem odklonila. Letos sem drugačnega mnenja.“

On: „Jaz tudi.“

„Kako je s tvojimi brati?“
„Eden se je oženil, ostali pa še kar dobro živijo.“

DRUŠTVENI OGLASNIK

Koordinacijski svet Zedinjene Slovenije se bo sestal v petek, 13. julija ob 20 v mali dvorani Slovenske hiše s sledečim programom: 1. Referat g. Anke Savelli Gaser: Petje in mladina. — Glasbeni festival. 2. Marjan Grohar: športni dnevi; telesna vzgoja. 3. Dr. Alojzij Stare: Mladinski večeri, sestanki in mladinske maše. 4. Razgovor pri okrogli mizi. — Vabljeni vsi mladinski referenti, zastopniki vshe domov, učitelji, voditelji in zastopniki mladinskih organizacij.

Seja referentov ZS bo 19. julija ob 20 v društvenih prostorih.

Slov. kulturna akcija sporoča, da prvo soboto, dne 7. t. m. ne bo predavanja, ker bo premijera dela našega rednega člana J. Vombergarja „VODA“ v Slovenski hiši. Prav tako ne bo predavanja prvo soboto v avgustu zaradi duhovnih vaj za izobražence. Pač pa bo v soboto, 21. julija, predavanje prof. dr. A. Kukovica S. J. o revoluciji s katoliškega stališča. 18. avgusta pa bo nadaljeval dr. Mirko Gogala s predavanjem o Teologiji sekularizacije.

SLOMŠKOV DOM, Castelli 28

8. julija

Velika tombolska prireditel v vseh prostorih in ob vsakem vremenu.

Nad 50 tombol in več sto bogatih dobitkov.

Pričetek že opoldne s kosilom.
Pridite, da nas bo mnogo, da bo lepo!
Klicanje števil od 15.

Slovenski dom v San Martinu

vabi vse svoje članstvo ter vse prijatelje doma na

DRUŽINSKO ČAJANKO IN SKIOPTIČNO
PREDSTAVO

ki bo v nedeljo, 15. julija, popoldne ob 16 v dvorani doma.

Audiovizualni prikaz letnih časov v Sloveniji. Okoli 300 čudovito lepih diapozitivov ob glasbeni, šumski in besedni spremljavi

Vstop prost.

Svoji k svojim! Pod enakimi pogoji Vam SLOGA plača večje obresti kot katera koli banka. In Vaš denar bo pomagal pri gospodarskem napredku slovenskega človeka v Argentini. Pomislite tudi na to, predno se odločite za naložbo svojih prihrankov!

Kreditna zadruga „S. L. O. G. A.“ z o. z.

Bartolomé Mitre 97 T. E. 658-6574 Ramos Mejía

Uradne ure: ob torkih, četrtnih in sobotah od 16. do 20. ure

V neizrekljivi žalosti sporočamo vsem prijateljem in znancem, da nas je 28. junija 1973 nenadoma zapustil naš

D a n i

in smo ga naslednji dan odnesli k večnemu počitku na pokopališče v San Martinu.

Ne vemo, kako bi se zadosti zahvalili vsem dobrim ljudem, ki so nam stali v teh težkih trenutkih ob strani, darovali Danitu cve-tje in ga spremili v njegov novi dom.

Posebej smo dolžni zahvalo vsem gg. duhovnikom, ki so nas tolažili: g. delegatu msgr. A. Oreharju za sv. mašo ob Danitovi krsti in spremstvu pri pogrebu, gg. dr. M. Gogali in J. Škrbcu za obiske in udeležbo pri sv. maši in pogrebu, gg. župnijskim duhovnikom iz Hurlinghamu za ponovne obiske in tolažbo, pa vsem, ki jih ne moremo niti naštet, za tako številno udeležbo pri pogrebu in za vse, kar so nam v naši žalosti dobrega storili. Naj vsem Bog poplača, naš Dani pa bo pri Njem molil za nas in zanje!

Janez in Vera Šušteršič, ata in mama;
Irena, Andreja in Lucija, sestre;
Marija Lavrič, stara mama;
sorodniki Šušteršičevi, Brumnovi in Pfeiferjevi
in drugi sorodniki v zdomstvu in v domovini.

V Hurlinghamu. 29. junija 1973.

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare

Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. E. 69-9503
Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824
Registro Nacional de la Propiedad Intellectual N° 1.149.713	

Naročnina Svob. Slovenije za leto 1973 za Argentino \$ 75.— (7.500.—) — Pri pošiljanju po pošti \$ 78.— (7.800.—). ZDA in Kanada 13 USA dol.; za Evropo pa 15 USA dol. za pošiljanje z avionsko pošto. Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 9 USA dol. Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 33-7213

Redni občni zbar

DRUŽABNE PRAVDE

bo v nedeljo, 15. julija, po maši
(ob 10.30) v Slovenski hiši.

Običajen dnevni red.

Vabljeni članstvo in prijatelji
Družabne pravde

PORAVNAJTE ZAOSTALO
NAROČNINO!DR. JUAN JESUS
BLASNIK

specialist za ortopedijo
in travmatologijo

C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed

Zahtevajte določitev ure na
telefonu 49-5855 in 628-4188

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17 do 20